

Met de EuropArtFair heeft Maastricht er een nieuwe kunstbeurs bij. Een stuk kleiner dan de Tefaf, maar niet minder belangrijk, vinden de deelnemers. Voor de ruim honderd kunstenaars die hun werk tonen, is het evenement vooral een kans om in contact te komen met nieuwe klanten.

EUROPARTFAIR REPORTAGE

Lizzy (25) uit Eijsden: 'Ik weet nog niet of ik het wel wil verkopen'

MAASTRICHT
ROB COBBEN

Lizzy Houbiers komt uit een donkere tent gekropen. Met haar installatie *Eat, work, sleep, repeat* studeerde de 25-jarige Eijsdense onlangs af aan de kunstacademie in Maastricht en presenteert ze zich nu aan de bezoekers van de EuropArtFair in het MECC. En dat is best spannend, bekend ze, want ze stond nog niet eerder op een beurs en heeft eigenlijk geen idee wat ze kan verwachten. Lang hoeft ze in ieder geval niet te wachten op aanloop. Kort na de opening op zaterdagmiddag melden de eerste nieuwsgierigen zich al in Maastricht. In de tent kunnen ze kennismaken met Lei, een door Houbiers gecreëerd personage dat gevangen zit in een eindeloze cyclus van eten, werken en slapen. Het is de verbeelding van de monotone herhaling van het dagelijks bestaan, legt de maakster uit. Ze nodigt de toeschouwer uit om stil te staan bij datgene wat vertrouwd en comfortabel lijkt, maar ook heel benauwend kan zijn. En om na te denken: wanneer wordt routine een sleur en hoe kun je daaraan ontsnappen? En moet dat eigenlijk wel? Op de vraag wat de installatie moet kosten, blijft het even stil. „Dat weet ik nog niet. Ik twijfel zelfs of ik die überhaupt wel wil verkopen”, zegt ze dan. „In losse onderdelen gaat dit sowieso niet weg. Het is een eenheid en dat moet het ook blijven.” Afstand doen van hun werk, daar hebben haar oud-studiegenoten Annema-

rie Krauth (23, Roermond), Elle Maris (22, Woudrichem) en Joep Albers (22, Helmond) geen moeite mee. Bij de objecten van de drie, die net als Houbiers pas sinds kort het diploma van de kunstacademie op zak hebben, hangen wel prijskaartjes.

Presenteren

Maris vraagt slechts een paar tientjes voor haar kunstzinnige polaroids. Exclusief lijst, dat wel. Krauth, die textiele kunst van wol en vilt maakt, en Albers die onder meer een houten bankje met nooit drogende verf toont en een klok waarbij niet de wijzers draaien, maar het omhulsel, vragen wel wat meer. Zo moet de natte bank, waar je wel naar kunt kijken maar beter niet op plaatsneemt, 2200 euro opbrengen. Zou mooi staan in een museum, vindt Albers. Maar verkopen heeft geen prioriteit, vindt het aanstormende talent. De oud-studenten mogen zich dit weekend gratis presenteren op uitnodiging van EuropArtFair en omroep AVROTROS, die het steunen van jonge kunstenaars tot beleid heeft verheven. „Het is geweldig dat we de kans krijgen om hier aanwezig te zijn”, zegt Krauth. „Want we hebben de academie met goed gevolg afgerond, het echte werk begint nu pas. Hoe krijg je naamsbekendheid? Hoe bouw je een klantenkring op? Hoe presenteert je je werk? Dit gaat ons daarbij zeker helpen, ik leer hier veel van.” EuropArtFair mag dan nieuw in Maastricht zijn, de beurs voor professionele kunstenaars is al aan zijn zesde editie toe. Het is een initiatief van de uit Roermond afkomstige cultureel ondernemer

Raoul Locht. De 49-jarige Limburger, die ook initiator is van de Nationale Kunstweek, organiseert met zijn bedrijf jaarlijks vijf van dit soort evenementen, verspreid over het land.

Samenwerking

De EuropArtFair had de Gashouder bij de Westergasfabriek in Amsterdam als thuisbasis. Maar omdat dat rijksmonument vanwege een ingrijpende verbouwing gesloten is, moest hij op zoek naar een andere locatie. Locht wilde sowieso weg uit de Randstad, omdat daar een overschot aan evenementen is, vertelt hij. En dan ligt Limburg, gezien zijn afkomst, natuurlijk voor de hand. „Veel plekken om een beurs van 2500 vierkante meter te houden, zijn er echter niet in deze provincie. Vandaar dat we in het MECC zijn neergestreken. En de uitstraling en ligging van Maastricht, midden

in de euregio, hebben bij die keuze natuurlijk ook een rol gespeeld.” Locht heeft meteen een contract voor drie jaar afgesloten met het Maastrichtse Expositie- en Congres Centrum en contact gezocht met lokale partners om snel te kunnen wortelen. Zo is het project *Verhalen Verbeeld* gestart, waarbij palliatieve patiënten van het Maastricht UMC+ samen met kunstenaars hun levensverhaal visualiseren, mogen afgestudeerden van de Academy of Fine Arts Maastricht gratis exposeren op de beurs, zorgen studenten van het conservatorium voor live muziek en is er een kunstveiling gehouden. De opbrengst daarvan, 10.000 euro, gaat naar het project *Verhalen Verbeeld* en de stichting Overleven met Alvleesklierkanker. EuropArtFair is volgens Locht uniek in zijn opzet, omdat beeldend kunstenaars hun werk rechtstreeks kunnen tonen en

“
Het is geweldig dat we de kans krijgen om hier aanwezig te zijn.”

Annemarie Krauth
Textielkunstenaar uit
Roermond

verkopen aan het publiek, zonder tussenkomst van galeries. „Bij andere kunstbeurzen zijn het voornamelijk galeries die dat doen en daar dan ook commissie voor opstrijken. Niet iedereen kan echter bij een galerie terecht – er zijn veel meer kunstenaars dan galeriehouders in Nederland – en er zijn er ook die dat helemaal niet willen: die verkopen hun objecten liever zelf.”

Het is een internationale happening in de Expo Foyer van het MECC. Je komt er kunstenaars tegen uit onder meer België, Duitsland, Frankrijk, Oekraïne, Oostenrijk, Polen, Slovenië en Zwitserland. Maar het gros is afkomstig uit Nederland. Ook makers uit de Limburgse kunstscene zijn present. Edith Tergau (55) uit Beegden, bijvoorbeeld. Ze studeerde aan de kunstacademie in Maastricht en ging daarna in de leer bij bekende keramisten zoals Joop Crompvoets uit Swalmen en Dorotheë Vrijdag uit Vessem. Sindsdien verbeeldt ze haar eigen wereld in klei, glazuur en bladgoud. Belangrijkste inspiratiebron is de natuur. Tergau verkoopt via haar eigen webshop, maar is ook frequent te vinden op keramiekbeurzen. Voor grotere objecten met een hoger prijskaartje (tussen de 1200 en 2000 euro) is dit evenement echter een betere plek, legt ze uit. Haar aanwezigheid is natuurlijk ook een kans om te laten zien wat ze in haar mars heeft en om reclame te maken voor haar werk: „Ik plant hier een zaadje en hoop dat er iets uitkomt.” Dirk Bal uit Sint-Geertruid toont vol trots zijn meest recente schilderij, een portret van een bijna naakte, jonge vrouw, die een

Een van de deelnemers aan EuropArtFair maakt onder toezicht van bezoekers nieuw werk. Onder: Lizzy Houbiers in de tent met haar installatie 'Eat, work, sleep, repeat'.

FOTO'S ROB OOSTWEGEL

“
Ik plant hier een zaadje en hoop dat er iets uitkomt.”

Edith Tergau
Keramist uit Beegden

sieraad aan haar oor bevestigt. *Hesychia*, zoals hij haar heeft genoemd, ligt hem na aan het hart omdat hij tijdens het schilderen 'een steeds diepere innerlijke rust waarnam', vertelt de 61-jarige Bal die in 2021 landelijke bekendheid verwierf door zijn deelname aan het tv-programma *Sterren op het doek*. Voor het schilderij, dat 9500 euro kost, heeft zich al een gegadigde gemeld. Ook *Elegance*, een bronzen beeld van 95 centimeter hoog – prijskaartje 10.000 euro – trekt veel bekijks.

Peperduur

Om Jos Dirix uit Neer kun je niet heen. Niet alleen prijkt de 67-jarige beeldhouwer op de cover van de catalogus van EuropArtFair, zijn metershoge sculptuur van een paardenkop is het eerste wat de bezoeker ziet bij binnenkomst. Imposant, niet alleen qua uitvoering en omvang, maar ook vanwege de vraagprijs: 40.000 euro. „Tja, brons is nu eenmaal peperduur materiaal”, verontschuldigt hij zich, „en ik heb er wel een half jaar aan gewerkt”. Dirix is al meer dan vier decennia fulltime actief als kunstenaar en zijn bekendheid reikt inmiddels tot ver over de landsgrenzen. Hij kan naar eigen zeggen goed leven van zijn werk. Heeft hij een stand op een kunstbeurs als deze dan wel nodig? Hij lacht. „Als je alleen maar in je atelier blijft zitten, gebeurt er weinig hè. Je moet er af en toe wel op uittrekken en tonen wat je maakt. Misschien verkoop ik op deze beurs wel helemaal niks. Maar dat is niet belangrijk. Ik zie het als een langetermijninvestering. Uiteindelijk levert dit vast wel weer een opdracht op.”